

Arrest

nr. 236 835 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. CHARPENTIER
Rue de la Résistance 15
4500 HUY

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en afkomstig uit Grozny, Tsjetsjenië. U diende in België een eerste asielaanvraag in op 26/03/2007. Op 17/07/2008 nam het CGVS in dit verband een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep hiertegen bij de RVV werd verworpen op 17/11/2008. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 17/05/2013 die door de DVZ werd afgesloten meteen beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw asielaanvraag (13quater). U keerde niet terug naar uw land van herkomst en vroeg op 02/10/2014 voor de derde keer asiel aan in België. Op 21/10/2014 nam het CGVS in dit verband een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U stelde hiertegen beroep in bij de RVV die de beslissing van het CGVS op 17/12/2014 bevestigde.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u samen met uw vrouw K.D. (...) (O.V. 6.188.160) een vierde asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 15/10/2015. Op 25 april 2016 nam het CGVS in dit verband een beslissing van niet-inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar diende op 15 oktober 2019 uw vijfde en huidige verzoek om internationale bescherming in. U stelt dat u niet de Russische, maar de Tsjetsjeense nationaliteit heeft en legt een paspoort van de republiek Itchkerië neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van de problemen die u aanhaalde. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw recent verblijf in Tsjetsjenië, waardoor ook geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u er beweerde gekend te hebben. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en u diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen en in het kader van uw derde asielaanvraag nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Deze beslissing werd door de RvV in beroep bevestigd. Tegen de niet-inoverwegingname van uw vierde asielaanvraag heeft u geen beroep aangetekend bij de RvV en u voert in het kader van onderhavige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U legt immers een paspoort neer van de republiek Itchkerië, dat u ongeveer een halfjaar geleden via de post ontving en dat uitgegeven werd op 5 april 2019, naar u vermoedt in Duitsland. U heeft als burger van de Tsjetsjeense republiek, die een deelrepubliek is van Rusland, wel degelijk de Russische, en niet de Tsjetsjeense nationaliteit (u verwijst overigens ook zelf naar het feit dat u inderdaad een Russisch paspoort heeft, Verklaringen VVIB 15). Het document dat u neerlegt en het gegeven dat u Tsjetsjeen bent van etnie, doet zodoende geen afbreuk aan uw Russische nationaliteit. De bewering dat u niet de Russische nationaliteit heeft, klopt dus eenvoudigweg niet en kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Voor zover u met dit document zou willen aantonen waar u precies verbleven heeft in de laatste jaren voor uw definitieve vertrek uit Rusland in 2007, moet worden vastgesteld dat het document is uitgegeven in 2019 – en vermoedelijk in Duitsland – waardoor het wat dat betreft geen klaarheid schept. Ook in dat opzicht kan uw paspoort dus niet beschouwd worden als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Terloops merkte u naar aanleiding van de vraag of u nog contact met mensen in uw land van herkomst heeft dat uw broer in mei 2019 werd ontvoerd, maar uw moeder er (verder) niets over zei omdat ze bang is afgeluisterd te worden (DVZ verklaring 20). Ten eerste betreft dit een blote bewering gezien u geen enkele document neerlegt die dit ook maar enigszins staakt. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u er ook

verder niets meer over weet en doet het sowieso de wenkbrauwen dat u dit zo terloops opmerkt- uw vrouw zegt er zelfs niets over (DVZ verklaringen vrouw). Voor iemand die reeds 12 jaar in België verblijft en reeds voor de 5de keer een verzoek tot internationale bescherming indient, kan verwacht worden dat hij dergelijke beweringen zo goed als mogelijk staakt indien hij er een actueel risico mee wil aantonen, hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van "de artikelen 1st en volgende van de Conventie van Geneve betreffende de status van vluchtelingen, en artikelen 48/3 et 48/4 van de wet van 15.12.1980 betreffende vreemdelingenpolitie, en in de artikelen 52/4 en 55/4 van deze wet".

Hij betoogt:

"De verzoeker is van tsjetsjeense origine.

Hij overhandigde aan het politiebureau een certificaat van de Tsjetsjeense regering in ballingschap vanaf 2019 samen met een paspoort uitgegeven door dezelfde autoriteiten.

Deze documenten bewijzen dat de aanvrager op geen enkele manier kan terugkeren naar Tsjetsjenië, waar hij zijn leven zou riskeren.

Er is ook een rapport van « Organisation suisse d'aide aux Réfugiés » van 13.05.2016 « Tchétchénie : situation des Droits humains ».

De verzoeker zou ernstig gevaar lopen als hij naar zijn land moest terugkeren.

Bijgevolgt moet overschending van de opgenomen 1st middel bepalingen worden geconcludeerd."

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van "de artikel 3 van de Conventie van de Rechten van de mens".

Hij voert aan:

"Art. 3 verbiedt onmenselijke en/of vernederende behandeling.

Dit is een onontkoombare norm.

Documenten die door de Tsjetsjeense regering in ballingschap zijn ingediend, tonen onbetwistbaar het risico aan dat de aanvrager loopt als hij naar zijn land van herkomst moet terugkeren."

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de "nietigheid van de kennisgeving in het Nederlands en schending van algemene beginsel van behoorlijk bestuur zoals de maatregelen van Europese Richtlijn 2013/32/UE (26.06.2013)".

Hij doet gelden:

"Verzoeker begrijpt niets van het Nederlands, toen begint hij Frans te beheersen.

Echter, krachtens de bepalingen van de EU richtlijn 2013/32/UE, moeten beslissingen ter kennis worden gebracht van een begrijpelijke wijze door buitenlandse asielzoeker (artikel 12).

Dat doet er natuurlijk niet het geval geweest.

De nietigheid is vanzelfsprekend, alsmede schending van de bepalingen van de richtlijn.

Bovendien is het in strijd met het algemene beginsel van behoorlijk bestuur dat overheid verplicht zich door de toegediende verstaanbaar kunnen maken, in een franstalige gevangenis een beslissing in het Nederlands aan te melden."

2.4. Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de schending van "het algemene beginsel van het recht om te worden gehoord oplegd".

Hij stelt:

"Aangezien de nieuwe documenten van de Tsjetsjeense regering in ballingschap en het risico van terugkeer naar Tsjetsjenië, het is duidelijk dat de schending van het recht om te worden gehoord leidt tot de nietigheid van de beslissing."

2.5. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om "hem de vluchtelingenstatus en/of degene van subsidiaire bescherming herkennen".

2.6. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog zijn paspoort, een kopie van een attest van "The Chechen Republic of Ichkeria" en algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 2-4).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert op generlei wijze hoe artikel 52/4 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de vreemdeling die een gevaar vormt voor de samenleving of de nationale veiligheid, *in casu* en door de bestreden beslissing zou (kunnen) zijn geschonden.

Verzoeker duidt evenmin op welke wijze hij artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de uitsluiting van de vreemdeling van de subsidiaire beschermingsstatus, geschonden acht.

Derhalve worden de voormelde schendingen niet dienstig aangevoerd.

3.2. Waar verzoeker betoogt dat, omdat de kennisgeving van de bestreden beslissing geschiedde in het Nederlands, artikel 12 van Richtlijn 2013/32/EU is geschonden, dient vooreerst te worden opgemerkt dat

deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin. Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de door verzoeker aangehaalde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015. Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker toont niet aan niet te zijn ingelicht in een taal die zij begrijpt over de te volgen procedure.

Verzoeker gaat in zijn voormelde betoog daarenboven schromelijk voorbij aan de inhoud van artikel 51/4, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Luidens deze bepaling wordt een volgende verzoek om internationale bescherming, ingediend overeenkomstig artikel 51/8, onderzocht in de taal waarin het vorig verzoek om internationale bescherming werd onderzocht.

Uit de stukken van het dossier blijkt te dezen dat het vorige verzoek van verzoeker werd onderzocht in het Nederlands. Uit de bijlage 26*quinquies* in het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker ervan werd in kennis gesteld dat zijn onderhavig, volgend verzoek om internationale bescherming overeenkomstig voornoemd wetsartikel zou worden onderzocht in de taal waarin zijn vorig verzoek werd onderzocht, namelijk het Nederlands. Vervolgens verklaarde verzoeker de bijstand te verzoeken van een tolk Russisch tijdens het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verder wijst de Raad erop dat artikel 12, 1., f) van voormelde richtlijn bepaalt dat verzoekers in kennis dienen te worden gesteld van de beslissing van de beslissingsautoriteit in een taal die zij begrijpen of waarvan kan aangenomen worden dat zij deze begrijpen en dit indien zij niet worden bijgestaan of vertegenwoordigd door een juridisch adviseur of andere raadsman. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds eerder werd bijgestaan door een raadsman en uit het voorliggend verzoekschrift blijkt dat dit werd opgesteld door een advocaat waardoor heden niet kan worden volgehouden dat verzoeker de inhoud van de bestreden beslissing niet begrijpt.

Gelet op het voorgaande werd de bestreden beslissing op correcte wijze in het Nederlands aan verzoeker betekend.

3.3. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij doet gelden dat zijn recht om te worden gehoord zou zijn geschonden.

Verzoeker dient in dit kader immers te worden gewezen op de inhoud van artikel 57/5*ter*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5*ter*, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat niet kan worden ingezien welk belang verzoeker erbij heeft om *post factum* op te werpen dat er een persoonlijk onderhoud had moeten plaatsvinden. Uit niets blijkt dat hij het CGVS verzocht om in het kader van zijn huidig, volgend verzoek om internationale bescherming (opnieuw) te worden gehoord. Verder duidt hij niet wat hij tijdens zulk nieuw persoonlijk onderhoud dan wel concreet had willen toevoegen of uiteenzetten. Bovendien had hij de kans om de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift. Dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker geen bijkomende elementen aanhaalt die relevant zouden kunnen zijn voor de beoordeling van zijn verzoek.

3.4. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of er *in casu* nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning

van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.5. Dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In het licht van de voormelde bepaling, wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Vooreerst dient beklemtoond te worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van de problemen die u aanhaalde. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw recent verblijf in Tsjetsjenië, waardoor ook geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die u er beweerde gekend te hebben. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en u diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uw tweede asielaanvraag werd door de DVZ niet in overweging genomen en in het kader van uw derde asielaanvraag nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige aanvraag. Deze beslissing werd door de RvV in beroep bevestigd. Tegen de niet-inoverwegingname van uw vierde asielaanvraag heeft u geen beroep aangetekend bij de RvV en u voert in het kader van onderhavige aanvraag evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerste asielaanvraag, zodat deze gehandhaafd blijft, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”

Omtrent het door verzoeker neergelegde paspoort, wordt in de bestreden beslissing in dit kader verder met recht gemotiveerd als volgt:

“U legt immers een paspoort neer van de republiek Itchkerië, dat u ongeveer een halfjaar geleden via de post ontving en dat uitgegeven werd op 5 april 2019, naar u vermoedt in Duitsland. U heeft als burger van de Tsjetsjeense republiek, die een deelrepubliek is van Rusland, wel degelijk de Russische, en niet de Tsjetsjeense nationaliteit (u verwijst overigens ook zelf naar het feit dat u inderdaad een Russisch paspoort heeft, Verklaringen VVIB 15). Het document dat u neerlegt en het gegeven dat u Tsjetsjeen bent van etnie, doet zodoende geen afbreuk aan uw Russische nationaliteit. De bewering dat u niet de Russische nationaliteit heeft, klopt dus eenvoudigweg niet en kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt.

Voor zover u met dit document zou willen aantonen waar u precies verbleven heeft in de laatste jaren voor uw definitieve vertrek uit Rusland in 2007, moet worden vastgesteld dat het document is uitgegeven in 2019 – en vermoedelijk in Duitsland – waardoor het wat dat betreft geen klaarheid schept.

Ook in dat opzicht kan uw paspoort dus niet beschouwd worden als een nieuw element dat uw kans op internationale bescherming minstens aanzienlijk verhoogt."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Hij beperkt zich ertoe opnieuw een kopie van het neergelegde paspoort bij het verzoekschrift te voegen. Hiermee doet hij op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake dit paspoort gedane vaststellingen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Terloops merkte u naar aanleiding van de vraag of u nog contact met mensen in uw land van herkomst heeft dat uw broer in mei 2019 werd ontvoerd, maar uw moeder er (verder) niets over zei omdat ze bang is afgeluisterd te worden (DVZ verklaring 20). Ten eerste betreft dit een blote bewering gezien u geen enkele document neerlegt die dit ook maar enigszins staft. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u er ook verder niets meer over weet en doet het sowieso de wenkbrauwen dat u dit zo terloops opmerkt- uw vrouw zegt er zelfs niets over (DVZ verklaringen vrouw). Voor iemand die reeds 12 jaar in België verblijft en reeds voor de 5de keer een verzoek tot internationale bescherming indient, kan verwachten worden dat hij dergelijke beweringen zo goed als mogelijk staft indien hij er een actueel risico mee wil aantonen, hetgeen klaarblijkelijk niet het geval is."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Wat betreft het certificaat van de Tsjetsjeense regering in ballingschap, dat door verzoeker bij het verzoekschrift wordt gevoegd, dient te worden opgemerkt dat dit certificaat slechts wordt neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie, zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verder blijkt dat dit attest dateert van mei 2019. Bijgevolg werd ook dit attest uitgereikt meer dan een decennium nadat verzoeker de Russische Federatie verliet. Voor het overige kan de Raad slechts vaststellen dat dit certificaat niet vergezeld gaat van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het onmogelijk is de inhoud ervan na te gaan.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt, nog daargelaten dat verzoeker blijkens het voorgaande niet aannemelijk maakt dat hij de jaren voorafgaand aan zijn vertrek in Tsjetsjenië zou hebben verbleven zodat hij hoe dan ook geen band aantoonst tussen de situatie aldaar en zijn persoon, in de bestreden beslissing tot slot met recht gemotiveerd:

"Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen."

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De door hem neergelegde informatie, die daarenboven reeds dateert van medio 2016, ligt namelijk grotendeels in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de recentere landeninformatie die wordt gehanteerd door verweerder en die is opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier. Op

basis van de voorliggende informatie dient te worden besloten dat de situatie in Tsjetsjenië niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

J. BIEBAUT